

Meerkamp in 1988

Twintig jaar later kijkt mijn broer vanuit zijn ziekbed mij beschuldigend aan. Hij is door een tumor aan zijn darm in een lastige fase van zijn leven gekomen en krijgt het behoorlijk voor zijn kiezen. In het Spaanse ziekenhuis praten wij over de toekomst en over het verleden. Omdat wij dit jaar zeventig hopen te worden pep ik hem op over zijn prestaties toen hij vijftig werd. Helaas pakt mijn Abraham verhaal verkeerd uit.

'Je hebt mij diverse keren bij onze onderlinge wedstrijden een kunstje geflikt, Appie', zucht hij sarcastisch.
'O ja? Bedoel je, toen wij nog op de lagere school zaten, Jan', vraag ik voorzichtig, me nergens van bewust.'
'Nee man, toen wij vijftig jaar werden. In de Quatralon die idiote vierkamp. Wij waren aan ons laatste onderdeel atletiek bezig. Toen was je geklopt. Geef maar toe. Met een jonge dame, een afgetrainde atlete, legde ik de laatste twee kilometer van de wedstrijd af en had een voorsprong van honderd meter. Jij bleef bij het bergje-op van de Maasbrug in Maasbracht achter. Je kon niet meer volgen. Bij een bocht net over de brug heb ik je afgeschud. Je was verdwenen.' Het jonge meisje lachte hard, een beetje vals. 'Mijn oom Appie is er af.' Wij dachten dat je, net als veel overigen, opgegeven had en in de volgauto was gestapt. Heel enthousiast kwamen er meer jonge vrouwen, spontaan uit volgauto's gesprongen, mij oppeppen en aanmoedigend mee lopen. De oranje Renault 4 toeterde onafgebroken toen wij Maasbracht binnen snelden. Mensen langs de weg applaudisseerden voor het energieke jonge meisje met springende paardenstaart en de voortsjokkende man met plukken grijze krullen. Je moet het maar eens aan de Zeeuwse Corrie, die ook in Spanje woont, vragen. Die liep spontaan mee. Wij liepen nog behoorlijk snel want de Zeeuwse kon het niet bijbenen. Op het einde van de met bomen omlijste weg Oeveren, in de uiterwaarden van de Maas, zag ik op jouw terras een drukte van belang. Er was een feest aan de gang en veel publiek stond op de uitkijk. Ik perste er nog een sprintje uit om met opgeheven armen de denkbeeldige finishlijn over te gaan. Groot gejuich en applaus. Dat was dat, dacht ik. Daar wachtte jij en de wedstrijdleader, zoon Albert mij op. De scheidsrechter, die overigens deze gedenkwaardige dag prima georganiseerd had, zat met een probleem. Dat kon je aan zijn houding zien. Je zoon zei met spijt in zijn stem dat zijn vader de wedstrijd gewonnen had. Hij was de laatste vijf honderd meter vooruit gereden om de finish zijn oom Jan voor te bereiden. Verbaasd was hij geweest toen hij plotseling jou had

ingehaald. Hij moest zelfs het oranje Renault viertje in de derde versnelling krakend forceren om het sprintje van zijn vader bij te houden. 'Niks vals spel,' hijgde zijn vader toen hij vroeg wie hem een lift gegeven had. Gewoon de bekende weg gelopen! De wedstrijdleader keek hij er niet opgewekt bij! 'Sorry oom Jan, dat heb ik nooit geweten, dit kon ik niet voorzien'. 'Appie, de afkorting die jij toen genomen hebt blijf ik, het is nu twintig jaar later, nog steeds een kolereestreek vinden'. 'Verdraaid, Jan.' Zo heb ik dat nooit bekeken. Herinner je nog dat wij twee, als enige van de ouderen, na de drie helse onderdelen nog tamelijk fit op het terras in Thorn zaten. Omdat wij dachten dat de triatlon afgelopen was lieten wij ons de aangerukte vlaai en het Belgisch bier goed smaken. Vooral de rijstevlaai met slagroom ging er in omdat onze reserves waren aangesproken. Ons lichaam eiste vezels en het bokbier paste in ons zorgvuldige dieet! Dan dat onverwachte schelle fluitje van de organisator. 'Opletten mensen,' zei het lange jongmens. Mijn vader heeft ons altijd gepusht, zeg maar geterroriseerd met zijn geloop, tien keer opdrukken als straf en veel ander sportief gekwel. Een driekamp mensen, daar heeft hij het altijd over gehad. Maar dat vinden wij, al is hij vijftig, te flauw! Een vierkamp is voor hem, de masochist, de ultieme uitdaging'. Gelach maar toen viel het stil. Vol ongelooft keek en luisterde de groep. 'Hier volgt de opdracht. Het laatste en vierde onderdeel voert jullie ongeveer 10 kilometer ver. Ga te voet, rennend of kruipend, naar ons huis in Linne. De tocht gaat door wonderschone natuurschoon. Geniet ervan. Wij wachten jullie daar op voor de huldiging. Haast je want er is bal na! Opstellen alsjeblieft. Na mijn fluitsignaal wordt gestart.' Veel gemopper en commotie. Van de oorspronkelijke veertig mannen en vrouwen verscheen slechts de helft aan de startlijn. 'Jan, van onze generatie waren wij de enigste, de jongeren overheersten. Toegegeven broer. Bij het onderdeel wielrennen was jij die morgen, bij het ochtendgloren gestart, twee uur lang onafgebroken tempomaker en beul. Met moeite konden wij je volgen, aan de staart van het peloton heb ik aan een zijden draad gehangen. Jarenlang had je met een groep fanatieke broodrenners gefietst. Totdat je bewusteloos een paar weken in het ziekenhuis terecht kwam. Toen schakelde je over op een andere duursport; wandelen, wandelen en nog eens wandelen. Wilma werd door je passie meegezogen en kon zelfs je tempo volgen! Voor de vierdaagse trok je de schouders op. Die liep je zelfs ongetraind, moest ik je geloven. Alleen de tachtig kilometer lange Kennedy mars, dwars

door Limburg, kreeg je klein. Met paardrijden was je zit niet de beste, geef maar toe. Een euvel waarvan ik trouwens bij het skiën ook last heb. Maar je kon prima in vol galop te paard blijven. Dat had je nodig want bij het tweede onderdeel van onze triatlon, het paardrijden over de prachtige hei van de Heelder Peel hadden wij moeite om de jonge rakkers in vol galop bij te blijven. Die probeerden ook nog over een hindernis te springen. Dankzij onze gehoorzame paarden bleven wij twee uur zitten. Dat viel die jonge gasten tegen!" Hoppa'. riepen zij, gaven de sporen en galoppeerden nog harder! Een winnaar was niet aan te wijzen. Pijn in kuiten en ons achterste bleef. In het derde en laatste onderdeel kwam de kanosport aan bod. Bij kanoclub Nautilus hebben wij heel wat tochten gemaakt. Het is beetje overdreven te stellen dat onze armen op staalkabels leken. Wij waren toen te jong voor bierbuiken, want anders! Er werd op gerstenat gepeddeld tijdens die Haantjes tochten. De organisatie van mijn Abraham feest had tweepersoons Canadese kajaks ingezet. Samen hebben wij een helse 10 kilometer stroomopwaarts de Maas, met volle tegenwind, afgepeddeld. Talrijke plezierbootjes omringden ons en de hulp die zij aanboden wezen wij verontwaardigd af. Deze tocht was door de omstandigheden zo zwaar dat veel kanos volliepen en door een volgboot getrokken werden. De jongelui zaten er niet mee, de ouderen van voor de oorlog zetten er wel hun tanden in. Een verschil om over na te denken. Dit onderdeel kende geen verliezers. Alle deelnemers die het volhielden werden luidkeels door een grote schare supporters en volgboten opgezweept vol te houden. Totaal uitgeput kwamen wij op dat heerlijke terras van de middeleeuwse hoeve in het witte stadje Thorn aan. In de luwte, onder een prachtige bloeiende Lindeboom was het feest. Muziek, mooie modieuze geklede vrouwen, gezang, veel bier. Dan dat scherpe harde fluitje. De harde realiteit. Lopen geblazen! Het uitgedunde peloton rende in een gezapig tempo van Thorn naar Maasbracht. Deze vijf kilometer gebruikten wij om weer bij de les te komen. Het peloton bleef hijgend en steunend bij elkaar. De jonge mannen vervloekten de organisator. Die zouden ze wel eens te pakken nemen. De meisjes liepen zwijgend braaf mee. Het was afzien broer om weer op gang, op tempo te komen. Al mijn ervaring was nodig om door te zetten. Dankzij mijn immer beschimpte ademhalingsoefeningen kwam ik er bovenop. Weer kreeg ik vleugels. De krachten in de benen kwamen terug, adem had ik genoeg. Het tempo voerde ik wat op. Steeds meer deelnemers, vooral jonge mannen zelfs de jonge neger en taaie chinees, stapten in de bezemauto.

Met frêle meisjes renden wij de brug over de Maas bij Wessem op. Dat gaat behoorlijk lang bergop en is vermoeiend. Dit punt kende ik van mijn nachtelijke tennis escapades in de tennishal van Wessem. Daar heb je ook dikwijls getennist, weet je nog met ons bedrijf. Het was de fabriek Varel tegen Varel Alarm, het security bedrijf! Dikwijls heb ik mijn vrouw, nadat het after- tennis aan de bar volgens haar te lang duurde, gezegd. 'Ga maar naar huis schat. Ik kom wel.' Dan rende ik dat stukje, vijf kilometer, in de duistere nacht terug. Daarvoor had ik een afkorting gevonden, want om s,nachts over de gewone weg te rennen, leek mij een verdachte bezigheid. Zeker omdat wij landelijk bekend stonden als beveiligingsdeskundigen. Beste Jan, geloof me. Tijdens onze meerkamp in 1988 heb ik me expres wat laten afzakken en volgens plan de beproefde afkorting genomen. Het scheelde zeker wel 600 meter. Het reglement en instructie waren duidelijk, ren naar Oeveren 8 in Linne. Dat heb ik gedaan. Alleen mijn weg was korter. Achteraf heb je gelijk en had ik je mee moeten nemen. Het probleem was echter dat de volgauto, de oranje Renault 4 van onze vader zaliger, deze bosweg niet kon volgen. Dat vond ik ten opzichte van de andere lopers onverantwoord want ik wist dat het laatste stukje moeilijk was. Dat hobbelige paadje kende ik goed want daar liepen wij met de familie de Cooper test van 2400 meter. Na dagelijkse training liep zelfs Elly die proef ver binnen de twaalf minuten. Daar is een goede atlete aan verloren gegaan. Geloof me, lopers onbekend met het terrein, hadden daar geen kans. Aan de andere kant kennen wij elkaar Jan. Laten wij het helder houden. Geloof jij, dat indien wij samen aan de laatste honderd meter gekomen zouden zijn, geloof jij werkelijk dat wij dan samen, hand in hand, over de streep gegaan zouden zijn? Zo ken ik jou en mijzelf trouwens ook niet. Dus, zo geschiedde het dat ik dit onderdeel als eerste aankwam. Toch ben ik een spijtig over deze finale van de vierkamp uit 1988 waar aankomen belangrijker was dan winnen. Maar toch, wellicht had je de sprint gewonnen. Perdonne. Broer, bewezen heb je, enorm te kunnen afzien. Vermaard zijn je wandel, zeil, overleving, bridge – en kroegtochten. Taai, nooit opgeven, volhouden. Gisteren zei je me nog, dat je aan de laatste etappe van het genezingsproces bezig was. Ook bij de vierdaagse is het pijnlijk en moeilijk de finale te halen. 'De eindlijn zal ik ook in deze strijd halen', mompelde je,. "ga maar alvast in training. De camino naar Santiago de Compostela wacht ons' AJB 0108